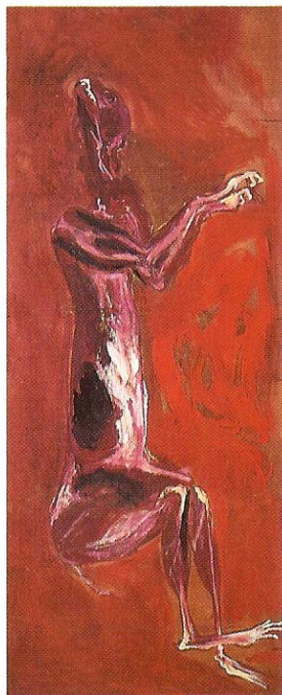

IHAN
TOINEN
IANKAIKKISUUS

LEEVI
LEHTO

O T A V A

Alkuteos painettu:
Kirja- ja offsetpaino Purhonen
Otava, Helsinki 1991
Kannen kuva: Marjatta Tapiola, Ilves, öljy ja tempera, 1991

IHAN TOINEN
IANKAIKKISUUS

Leevi Lehto

IHAN TOINEN
IANKAIKKISUUS

Runoja

Kirsille

1.

Tyhjä ruutu,

 kattojen peltiset yöt
ja taivaan haaleus!

 Niin
tahdoin lentää, hitaasti, että olisin joka paikassa
 heti.

2.

surun saranat,
unohduksen savuavat kynttilät,
illan olkapäätä särkee vähän

3.

Kävelen ostamaan savukkeita.

Aamu nieleskelee sumua.

Rantakadun puilla on vilu.

Tulen nurmikon poikki taloon,
sisällä radio auki,

kuin puhuisin itsekseni

4.

Vuosista
jotka puhuin
vastaten
ja kysyen
usvaa mereltä ja
kuivuneen ruusun tuoksu
suurista huoneista, joissa ovet aukeilevat

5.

Taas joskus
jo menneen tuokion
 kosketus
pääskyn lento
nopea,
 lyhyt kuin
unohdus
sanojen upottava lohtu
kutsun iltoja vieraikseni
jossakin syvällä minussa
ikään kuin ihmisen kuva
kesänkipeä, kirkas

6.

Kas vain. Puut vain puoli runkoa varjossa.

Pihalta päättäväiset askeleet: kuin postia kainalossa.

7.

Yhä edes
 takaisin
mielessä kulkee
elokuita
 sanoja: jotakin
on viety sisään sateensuojaan
 näen että ruoho on
 mutta syksy jo!
mahdollista sanoa mitä vain
 ja sanottava! vapautesi
tuulen,
 puhaltuva

8.

Puhun sinulle
hiljaisuuden silmästä
 vielä
 näen sinut
kesäesplanadin pimeydessä
 vain
 vielä
 luen askeleitasi
väräjäivässä ilmassa
 vielä
 vain
 vaikeampaa
kuin vaikeneminen
 on
 vielä
 vielä
vain vaikeneminen

 vielä

9.

meri,

häpyhuultenhämystä joka nouset
taivaana

alastomasta rannattomuudestasi

nämä sanat

vaeltavien sinisten kuittesi parvekkeilta

10.

Todellisuus: suora ja yksinkertainen
kuin kivinen seinä, tyven vesi

jota tahtosi venhe lipuu, kolahtaa
siihen seinään

solahtaa mela kädestäsi: jo kurkotat
kuvajaisiasi

11.

kesän taivaalla
samat eiliset
pilvet
nuolevat haavojaan
valossa jossa
syksyn linnut
ajavat toisiaan
takaa
samassa josta
valo
ei tahtoisikaan väistyä
eikä
väisty

12.

Sukellat sisimpääsi,
nouset jumaliin.
Kadun vilinässä moikkaat itseäsi
tai pakenet,
menet kotiin
ja leikit meneväsi piiloon.
Yö katsoo päivää, päivä yötä;
silvät otsasi alla, aina
omassa nahassasi
kiinni.

13.

Ajattelin lauseen. Painoin muistiin. Unohdin.

Tässä, maailmassa, näin
allekirjoittaen sen.

14.

Sillä elämä on pitkä ja luiseva kuin
ja sen naamiaisissa
Kuolema
on naamioitunut
Kuolemaksi

15.

Ja minkä kirjoitin sen kirjoitin veteen
kirjoitin:
läikähtämaisillään

16.

Niin kuin öinen
pensasaita tuulessa näyttää pelokkaalta ja pelottavalta
ajattelin päästää elämäni puhaltamaan itseni läpi.

17.

Mastojen aurinkoinen kalke puitten lomitse
jotka tänään juovuksissa

piha on rakennusten ympäröimä
saunan huopakatto on täynnä varpusia
yksi autoista pysäköity lähtemään

istun kuistilla ajattelen alan naamioitua olen
täällä poissa ja täältä

18.

Vuosista lankeaa varjoja.

Meidän,

kuun valoisalla puolella, yhä

työläämpi tarkoittaa.

Joko sanoin. Vai sanoinko jo? Ei meistä ole moneksi.

19.

Mereltä valo
 sumuun käärii, sumuun.
Kuljen sen valkoisen talon ohi
 ja laskeudun kivisiä portaita.
Vasemmalla kallio,
 ruskea, avomielinen,
Tulen Atlantille.
 Taivaan laakea malja, pääskyt,
tuuli,
 ihmisten huudot.
Kaikkea, ja niin paljon,
 minkä olen halunnut jättää
kesken.

20.

Niin kuin kesäiltana pihaan ajavan auton moottori
sammuisi

ja vaikenisi,

sinä lähdit,

tuuli enää kävisi pensasaidassa

kääntymässä enää.

21.

Tämä täällä, sellainen paikka
että lentokoneet lentävät matalalla
ja päivänvarjot ovat keltaisia.

Täällä
kysyt bougainvillealta salaisuutta
ja se kertoo sen;
suurimman, sanattomimman:
että, jota, koska, vaikka, silti
ei ole.

Näet sen.

22.

Pöydällä Gauloises-rasia, kynä, kirjoitusta.

Uni käyttää veto-oikeuttaan.

Sinä ja minä,

molemmat yhtä kaukana

niin

kuin

päivä ja yö juovat

eri viinejä

samasta läpinäkyvästä lasista.

Itse.

23.

Kuu pyöreä makaa itsensä päällä selällään
raskaasti, kevyesti.

Yö pukee päivälle hansikasta.

Yö pukee päivälle hansikasta.

Puhuu meri,

puhuu.

24.

Ota minut pois tästä heidän katseittensa keskeltä,
pyysit.

Omalla äänelläsi, omin sanoin.

Ikkunalautaa vasten. Hississä. Nojatuolissa.

Matolla, ullakolla.

Aina Samassa Paikassa.

Monta, monta monta pientä kuolemaa ja yksi iso ero.

Eläköön ne kaikki.

Minä juon hidasta läksiäismaljaa
tietämättä, mistä olen palannut.

25.

Mustaa viiniä keltaisesta mukista valkoisen taivaan alla.
Päivä kampa hiuksensa tiukkaan, katsoo, syyliä silmissään.
Rakastetun ääni morseaakkosia kammitsoidusta maasta,
jossa sataa hevosvainajia.
Menen talojen ja puitten ohi, kuin valokuvassa
vuosia sitten hirtetty mies
takaperin omia jälkiään.
Ulosottomiehen koira kulkee mieleni pation poikki,
minusta on tullut espanjalainen, sormeni eivät liiku,
ajatuksistani tulee betonivalua,
olen hukassa.
Enää ei unikaan minua pelasta.

26.

tänään
pääskyjen siivilöimä ilma
liian täynnä itseään
syleilee ruohoja maan rajassa
niin
kuin en rohkenisi lukea mitä
olisin kirjoittanut
unessa ummistaa silmiäni
rinnastaa:
aikaa,
hetkin elettyinä

olemattomasti

27.

sinä
ja minä
orkidean ojentama
viesti
lämmön puristama
käsi, sydän
ilon
läikähtämät
silmät aina talon
kapuamat
portaat enkelien
hengittämä ilma
kirkas
niinkuin
itku
välillämme aina
vielä joku
kerta
ensimmäinen, aina

28.

Laulut,
 teidätkin jotka vaikenin
 viestit enkeleille,
 kirjeet,
vuosikymmenet,
 joiden näin laskostuvan
lapsuudessa yhden torstain
 kun aurinko itse
kurkisti lippansa alta,
 kaiken
minkä lähetin ja otin vastaan
ja minkä puhuin itsekseni ovissa,
 kaiken
vie käsittämättömyyden
 ahnas syli,
uupumusta

29.

Nyt, puhut minulle unessa

kuin unessa.

Taivaan korkeus

kesäheinän tuoksu, kosketus, hyvästit: kaikki
lyhyet,

ja niin pitkäksi aikaa

30.

Sinä joka olet minun unissani kävelijä.

Sinä joka olet yön kirkas poissaolo.

Sinä, joka et ole koskaan siellä minne katson.

Joka et toistu.

Sinä joka aina myöhästyt.

Sinä josta ei voi sanoa, että nyt

joka olet minun takanani unissani kävelijä
nytkin, jossakin metsätiellä, lentokentällä

puutarhassa omenapuiden alla

hississä

tulet minua vastaan, enkä tiedä missä.

31.

liiterin nurkan takaa ja Valtaojalta, halkopinojen luota, linja-autosta ja ruskeasta salkusta ja kovukujilta, pukuhuoneesta, asemahalleista ja meren rannalta, punaviinistä, kosteista lakanoista hämärässä huoneessa, sen pullon suuhun työnnetystä kynttilästä, samettihousuista, suudelmista täpötydessä eteisessä, itkusta, savukkeesta joka maistuu ja savukkeesta joka tuntuu suussa karpäsmyrkkypullon paksuiselta, lentokoneesta myöhästymisestä ja piikki-kärkisistä kengistä joita et käyttänyt koska joku nauroi, purjevenejulisteista ja niistä samoista julisteista yksiössä josta joku on vienyt tavaransa ja jossa pöly hiljaa kerääntyy, kuvitelluista kuvitelmistasi ja sanoista, sanojen kappaleista ja liian pitkistä lauseista, kaatuvasta veneestä, deadlineista, laskostetusta katseesta ja tyhjiydestä, ja itsestäsi valuvasta tyhjiydestä joka piiritti sinut matalaa mäntyä kasvavassa rinteessä ja mykkyyydestä, ohi katsomisesta ja tyynesti katsomisesta kun joku repii vaaleaa lihaansa kesäyössä, Elannon Pullapuodista ja Vanhasta Ketusta ja yhdeltä tietyltä lähteeltä ja eteisen naulakosta, katoilta, hiljaisesta ja äänekkäästä valituksesta allasi ja hiestä ja työstä ja ikuisista

hyvästeistä, ikuisista hyvästeistä etsit itseäsi, poika, mies, ja
koko ajan olit takanasi kaiken menneen maailman
kokoisena varjona niin että minne katsoitkin, aurinko aina
paistoi

32.

Polvi ja kirja.

Aidan takana käveli pää.

Oli kesä.

Uimalaitoksen altaan kalvossa aurinko

viskoi hiuksiaan

ja sitten sinun suuteleva suusi oli,

siinä

tajuttomia sanoja

tajuttavissa lauseissa.

33.

ja silmissäsi
sillä hetkellä kun ne kääntyivät kohti
ja saman tien jo
olivat ohi: luodinsinisenä

ja nopeana hetkenä
kun tulit ulos hissistä
ylimmässä kerroksessa
ja sisään ovesta, katsoit huoneen, ojensit

kätesi yhtenä ja pelkkänä
tavoittavana liikkeenä: anna,
minä otan kiinni,
tartu minuun, kosketa, se sanoi

ja minä: ota minut puusta niin
kuin olisin hedelmä
ja putoaisin
kaikkien näitten katseiden ja

tämän mustan ja äkkiä niin
supistuneen elämäni läpi
tähän nopean,
sinisen, kaivonmuotoisen katseen hetkeen,

tähän

34.

Kelkan kyljet ovat valkoista, maalatta vaneria
ja ruoho on kuurassa ja

Aurinko pakenee minkä voi

On minusta äkkiarvaamatta tullut helvetin kartanoitten
pehtoorin
esikoisäpäpäpoika

35.

Taivaan jäätyviä lätäköitä, kautta rantain
ylösalaisia puita.
Minä olen matkalla kohti puhuvaa pistettä, josta
kun vääntää,
saa asiat oikein päin nurin.

36.

Tuuli lujaa ja puuskittaista
 sen yhden tietyn reimarin luona
ja luodon puiden
 anovat kädet,
tuskin huolekkaat sanani,
 muistot
toisinpäiset aallonharjain alla
unohduksen kantavat puistot,
 siellä
vasta kun opit kysymään ovat
vastaukset mieltä vailla

37.

ja äkkiä muistin, missä olit
jalkakäytävää meni puhdistuslaitoksen auto, puhdisti
huikaisevan kirkasta, esineet korkealla, eikä mitään

38.

Se on se sinun itsesi muotoinen portti jonka takana on kaikki eikä mitään. Sinä työnnät sitä. Minä työnnän sitä. Sinä työnnät sitä joka päivä eikä se aukea etkä lakkaa hämmästelemästä ja vielä ja vasta sittenkään kun äkkiä keksimme vetää itseemme päin emme lakkaa hämmästelemättä, mistä juuri minulle tämä kunnia.

39.

ikuisuudessa

kuvittelen,

 näemme

eilisyyden

peilin

läpi eiliseen

niin kuin katselisi

ikkunasta pihalle

 omenapuuta ja kaivoa

40.

Turkoosihameinen tyttö valkoista seinää vasten kiipeäviä portaita kiiveten työntää pitkää jäätelötikkua punaiseen suuhunsa. Hän tuo mieleeni sanoja, jotka ymmärrän mutta joiden kieltä en tiedä. Haluaisin selittää, miksi minusta on surullista, että tämä ei ole unta. Unta ei ole tämä, että haluaisin selittää, miksi on surullista. Surullista on, että haluaisin selittää, miten suuhunsa punaiseen jäätelöä pitkää työntäen kiipeää valkoista seinää vasten tyttö, turkoosihameihen. Ymmärrän, haluaisin selittää, mutta minulla ei ole sanoja. Ehkä olen kuollut. Ehkä.

41.

Iltamyöhäisen kentän reunalla huutaa huutaa
huutaa: Sisään nyt!
Äkkiä siinä niin kuin kuulas ilma olisi taittunut
mustalle laskokselle
kuusten uskollisen plutoonan vartiassa.
Kuka se on? Näkeekö
lävitseni
ja
mitä minä?
Ladonseinästä repäisty mies henkselit lanteilla,
ei tule lähemmäksi
loittone
kaikkoamatta oitis.
Kuka se tietää olevansa,
isä nääs,
ynnään,
minä,
hanhenmarrsia toisten perässä
pystyyn nousevaa mäkeä
kuusten lomitse.

42.

Sinä

joka soitat kaukaa, automaattista, vastaanottajan laskuun,
joka olet taivaan korkeus ja yön supistukset

sinä

joka olet sattuman logaritmitaulut,
joka ostat, myyt ja panttaat,

sinä

joka et koskaan usko, minkä näet,
jota en saa lasketuksi sormillani,

sinä

joka katsot taaksesi, kun katson taakseni,
joka luet minua kuin kirjoittamatonta kirjaa,

sinä

joka olet rintojesi raskaus minun huulillani,
jonka omenat kypsyvät yön puutarhassa,

sinä

jonka varjosta lankeaa varjoja,
joka änet unesi silmät auki,

sinä

joka syöt minun vuosieni sperman,
joka puristat sydäntä,

sinä
joka puutut valokuvasta, jota odotan,
joka olet ikuisesti nuori,

sinä
joka otat hatun päästä,
joka soitat ovikelloa,

sinä
olematon tuhoutumaton sieluton,
jonka nimi on nimi on nimi on
sinä,

43.

ja sinä
sinä
sinä minun janoni
ja minun
janoni
särkyvä astia

44.

joka olet minun unissani kävelijä,

joka

olet minun unissani kävelijä,

joka olet minun unissani

kävelijä,

sinä,

jotka et ole minä

45.

Ravintolan pöydälle kumottujen pinnatuolien
rukoushetki jalat taivaita päin,

talon kokoinen kynä joka unen kaupungissa
kirjoittaa verkkokalvolleni,

rako kuun reisien välissä, keskiyön hiertävä
kenkä, sanojen maksaläikät,

elinkautiset säkeet. Ajatusten kynsiliha.
Muistin hiukset. Ikkunan puukonisku,

unen lyhyt historia, ajan hammasmäätä ja
välttämättömyyden baaritiski,

kuoleman asiakasalennus, leikattu kitara ja
valon silmäripset ja

kuoleman asiakasalennus, leikattu kitara ja
valon silmäripset,

46.

Säryn ohimolta viet kätesi yön selän taa,
avajat hakaset, riisuudut.
Yön kaiteisiin tarraamatta kuljet sen sulkuportistoista
sukupuolta vailla
ja silmät ummessa ja silmät kiinni: kohtaat
sarastuksen sisaret, kuun kaupunkilaisserkut
arempijalkaiset
sykkeensä pieluksilla aloillaan kääntyilevät
luomekkaat ja lihansa liinavaatekaapeille ahnaat
ulottutuksiensa laskoksissa kärkkäät
seisahtumaan: rosonännit
(ja sormin levität sormet, tarttuakseksi)
ojennut savukkeeseen ja (kuin
kaihtimeen) imet, tietten hengität
(sisään, ulos) sisään
tietääksesi: taas: sivelevät
sinua
puuteria päiväsi iholle
puuteriselle

47.

Puut ovat hirveän tiheät ja tasakattoiset.
Ylimmällä parvekkeella, jolta äsken katsoit,
seisoo nyt mies tai hyvin ruma nainen.
Se näkee tämän maiseman matalaksi
ja raapii karvaista mahaansa.
Ja puhuu.
Ja puhuu.
Ethän pyydä selittämään.
En osaa tarkoittaa,
mitä se sillä tarkoittaa.
Enää.
Vielä.

48.

Työhuoneeni pöydällä on

das Ding an Sich,

Soulage,

Soulage,

Lissabonista tuotu katukivi, valkoinen.

Otan sen käteeni ja kannan ikkunalle.

Katsoin kattojen yli iltataivaaseen.

Tiedän jo, minäkin

että kaikki kansat itkevät samalla kielellä

Franz Ferdinand Kafkan kaivamassa kuopassa.

49.

Yhdeksän myrsky-yötä peräjälkeen ja hatutta päin nukuin
jaloista roikkuen oi
oikullisesta kohdustasi,
kohtalo.

Käsivarsiesi kaipuun kuiva tuli
poltti ja puhdisti minut
ja minä sulkelsin,
lintu,
supistuvien siivin
viisi, viisitoista

supistuvaa vuotta
sadoit suolaisia kipunoita
vuodenaikain huohotus asettui
viiveellä

tuli unetonta
minusta tuli
silmänräpäysten myllerryksessä uiva
vatsastapuhuva kala.

50.

Musiikki sulkee suunsa
Päässä alkaa soida puhelimia
kerran
kerrallaan, ja
lopullista asiaa
Eikä kukaan

vastaa

51.

Savukkeet loppuvat
Kelloa on pidettävä silmällä
puhelin hautoo jotakin
 kyyryssä niskoin
kysyn, miten
 ihmeessä
asiat todellisuudessa
ovat

52.

Ei tullut postia, hyvä
satunnaista kyllä
 sekin
soitan sitten kahdelta
täältä maailmasta
täällä on aurinkoista
parvekkeen pöydällä on pölyä
on tänään:
se sama päivä
joka ikuisuudessakin on

53.

Ilman pyyhekumi, paanukattojen kolmiloikka
vedelle päin
ja puut pystyt, kivet vilpoisammat tuulet
mastot taas vaappuvammat kuule minä,
tässä, vasemmalla, puolen ajan sitä mistä sanomme
vuoksi

54.

tuskin,
koskaan, mutta
mutta vaikka
tässä,
lähemmäs,
ja vähän
enemmän
ja poissa

jos
ja illansuu
ja pilvet, joskin
sanoja
myös
mutta
silmät, silmät silmät
veden kalvo,
välähtävät
taivaan, maan, meren, mustan
kappaleet
ja kädet
sipaisevat

pöydän pinta,
ovi, omat,
oi,
ja sanat,
musta,
mutta

oma,
vaikka, koskaan, hiljaisuus
ja tuoksu, viipyilevä, siis

55.

päivä kuluu, yö, ja hiljaisuus on ääntä
himmeä suuri puu kaksosia kantaa, viimeisillään
narulla musta pyykki alkaa elää, nimeltään
heilahtaa kun kulkee hetkellinen koira
pimeää pimeä on ja nähdä
jälleen tähdet haluan
ja mitä uskon
nähdä

56.

Herään. Olet vierelläni. Ei ole pimeää eikä valoisaa.
Kukaan missään ei voi tietää, mikä aika nyt on.

57.

oi, muistan: polvet,
rinnat, reidet, silmät iho
umpeutuva, avautuva suu
unessa taivaaseen asti vievät
raiteet,

Ejaculado,
sanoi puhuva musta puu,
lehahtivat pilvet, kiivaasti
tummeni kesä hopeaksi
satovuosi, viides kymmen
kirkas, jolle
rytmin lyövät taivaan
viritetyt kalvot tiedä vaikka
missä kirvoitetun
kertomuksessa

58.

Juhannusyönä maistamme tummaa kuminaista viiniäsi
ja poltamme mykkää kynttilää

jonka tulevaisuudelta anastimme,
unen etiäiset

posken
kosketus välilihaan

ja puhun sinulle turhien yritysteni yrttimaasta,
jossa, ja ellei jo olisi niin varhaista,

there would be a lot of more of where I
come from,

ja tuoksuistansa

59.

Uni on kuuntelevaa ilmaa,
talon hengitystä,
nieltyjen huokausten hikeä.

Uni on sinun ympäröivä herkkyytesi,
kömpelyyksieni liitutaulu
ja pelkojemme kahlaamo.

Uni on leipää, täyttymystä ja
tulen pitkiä lauseita
mielen tummuvassa ikkunassa.

Uni on eilen, tänään, huomenna
ja tie, myötään vievä
niin kuin totuus itse:

tänään täällä olosi kämmenpohjat,
hiusten ja kainaloitten
sileys ja valo ja kaikki,

mitä ei tänään voi ajatella toisin.

60.

Vaatteitteni alla olen alaston,

sinä sanot,

minä tiedän sen.

Peilin takana on toinen huone, jossa on kukkia.

Tiedän,

että kun käännän selkäni, riisuudut siellä

vaatteistasi, kukista, tuoksuistasikin

siellä olet yösi hengittävät hiukset

jokapäiväinen leipäni

oi ruusu alaston

joka olet otettu minulta pois

ja annettu minulle

enkä enää tiedä, mikä hiljaisuuden on.

61.

Ajettiin autollasi lujaa yöttömän yön teitä ja teitä.
Metsän puut pyörivät vinhasti puuttuvan keskuksensa
ympäri.

62.

Olenko jo sanonut, että sinun hymysi on herkässä. Sinun hymysi on herkässä. Sinun hymysi on herkässä, että sanoisin sen. Sinun hymysi on niin herkässä että on, kuin olisin jo sanonut sen. Hymysi. Sinun hymysi. On herkässä. Niin, sinun hymysi on herkässä.

63.

On taas päivä.
Jos kuvailisin tämän maiseman,
sen taivaan poikki menisi suihkukoneen vana.
Sinulle olisi koivuja, ja tervaleppiä vesirajassa.
Niiden alla haluaisin selittää sinulle,
miksi minulla on hyvä olla.
Ja olisi kesä. Että yhä
olisi mahdollista
se kaikki.

64.

Entä millä maksaisimme talon maalla,
matkat matkojen taa, illan hopean ja
öitten maljakot ja aamujemme”
kylpypyyhkeet,
sinä kysyt.
Kuulen kyllä.
Minä, tässä.
Ehkä

osaan vastata
illemmalla
sitten, silmät kiinni, minä, että
olen opetellut elämään
epävarmuuden kanssa
niin kuin musta lintu laulaa
mustassa puussa
taukoamatta
samaa värssyä toistaen.
Se ei ole paljon.
Hämärtää jo,
vielä virität tulta takassa.
Eikä vieläkään tähtiä.
Ota minua kädestä, silti.

65.

mitä puhelivat pisarat mitä katto
puhalsi kävit
kaukana:
kuuntelemassa: lehahtivat valoisammat
pilvet idän
taivaalla on taas ihan
toinen
iankaikkisuus
istut ikkunassa, katsot: omenapuuta ja kaivoa

66.

Sammutan valoja.
Illan ikkunassa lukee:

Ilolla ei ollut pituutta.
Surulla vain leveytensä.
Toivo on päättymätön jana,
pelko neliulotteinen avaruus
jossa tulevaisuus kaareutuu
ja

silmänräpäyksin mitattuna saa

sen Kumahtavan nimen.

67.

Kuin veden horisontti, huvenneena niin kuin käsiala
jättäisin vihdoinkin hyvästit sinulle, ikuisuus

68.

Ja olen nähnyt miten tuuli valossa repii putoavan veden.

Ja olen nähnyt miten tuuli valossa repii putoavan
valaistun veden.

Ja olen nähnyt miten tuuli valossa repii putoavan
valaistun veden, valoksi.

69.

Ahnas kuu syö itsensä muotoista naista taivaalla
 ties monennessako huoneessa
 Yhä on sinun kosketuksesi iholla
 niin kuin syvä pysty vesi virtaisi

70.

Tämän enempää en osaa.

Television punaslimä katsoo, katsokoon

ja tuoleilla on hontelo olo,

pitäkööt kammatut lauseensa, sillä

ja onhan vastapäisessäkin talossa parveke, vaikka

sitä en selitä, mutta

sieltä on menty sisään.

Sisällys

1. Tyhjä ruutu
2. surun saranat
3. Kävelen ostamaan savukkeita
4. Vuosista / jotka puhuin
5. Taas / joskus
6. Kas vain. Puut
7. Yhä
8. Puhun sinulle
9. meri,
10. Todellisuus
11. kesän taivaalla
12. Sukellat sisimpääsi
13. Ajattelin lauseen
14. Sillä elämä
15. Ja minkä kirjoitin
16. Niin kuin öinen
17. Mastojen aurinkoinen kalke
18. Vuosista lankeaa
19. Mereltä valo
20. Niin kuin kesäiltana pihaan ajavan auton moottori
21. Tämä täällä, sellainen paikka
22. Pöydällä Gauloises-rasia, kynä
23. Kuu pyöreä
24. Ota minut

25. Mustaa viiniä
26. tänään
27. sinä / ja
28. Laulut
29. Nyt, puhut
30. Sinä, joka olet minun unissani kävelijä
31. liiterin nurkan takaa ja Valtaojalta
32. Polvi ja kirja
33. ja silmissäsi / sillä hetkellä
34. Kelkan kyljet ovat valkoista, maalattua vaneria
35. Taivaan jäätyviä lätäköitä
36. Tuuli lujaa ja puuskittaista
37. ja äkkiä muistin, missä olit
38. Se on se sinun itsesi muotoinen portti
39. ikuisuudessa
40. Turkoosihameinen tyttö
41. Iltamyöhäisen kentän reunalla
42. Sinä
43. ja sinä
44. joka olet minun unissani kävelijä
45. *Leikattu kitara*
46. Säryn ohimolta
47. Puut ovat
48. Työhuoneeni pöydällä on
49. Yhdeksän myrsky-yötä peräjälkeen
50. Musiikki sulkee suunsa
51. Savukkeet loppuvat
52. Ei tullut postia, hyvä
53. Ilman pyyhekumi, paanukattojen kolmiloikka
54. tuskin / koskaan, mutta

55. päivä kuluu, yö
56. Herään. Olet vierelläni
57. oi, muistan
58. Juhannusyönä
59. Uni on kuuntelevaa ilmaa
60. Vaatteitteni alla olen alaston, sanot
61. Ajettiin autollasi lujaa
62. Olenko jo sanonut
63. On taas päivä
64. Entä millä maksaisimme
65. mitä puhelivat pisarat
66. Sammutan valoja
67. Kuin veden horisontti
68. *Tuuli valossa*
69. Ahnas kuu syö
70. Tämän enempää en